

körülményeket.“ Ha a sok szövegből csak nem világlik ki, mit kívánnak tőlem, sürgetnem kell a lényegét. Ezt többnyire türelmetlenül teszem. Mert jogosnak látszik. Tudom Uram, hogy mégsem az. Mert egyfelől talán csak az a lényeg, hogy végighallgassam a beszélőt, másfelől hogy ne veszítsem el a türelmemet. Te tudod, Jézusom, hogy ez a legritkább esetben sikerül. Segíts, hogy egy kicsit türelmesebb legyek!

Olyan embertársak is akadnak, akik mindig mindent jobban tudnak, és örök-ké tanácsokat osztogatnak. Menekülnék előlük. De nem lehet! Csak a türelem segít. Szabadíts meg a türelmetlenségtől.

A világ ügyeinek rendetlen folyása láttán „jámbor“ környezetem azzal fenyegetőzik, hogy egyszer majd Te is elveszted a türelmedet, és közibénk sújtasz. Ezen persze meg kell döbbernem. Mert a Te türelmed akkora, hogy még ezt a szűk gondolkodásmódot is elviseled. — De elrendeznénk „mi“ helyetted a világ folyását és az egyesek sorsát! Még az egyházét is. Sok mindent nem tűr-nénk, amit Te tűrsz. Természetesen külsőségeket. A lényegét szívesen hagy-nánk, mert az nekünk is türelempróbát jelentene.

Uram! adj erőt, hogy ha nem is értem ezt a gondolkodásmódot, viseljem el türelemmel. Hogy embertársam annyira más, mint én. Hogy néha minden ellenem esküszik, és magamnak is elviselhetetlen vagyok. Te elviselsz, Uram! Taníts türelemre! Hogy örökké botladozom . . . Adj türelmet az újrakezdéshez. Hogy mindennap ugyanazokkal a türelmet igénylő emberekkel találkozom: add, hogy türelmes legyek hozzájuk! Uram! mi lenne velünk türelem nélkül? Mi lenne belőlünk, ha Te lennél türelmetlen velünk szemben? A Te végtelen türelmed éltet és tart bennünket. Add, hogy hálából mi is elviseljük egymást. Türelmed csodája, hogy itt vagy köztünk napról napra. Tűröd a közönyt, hidegséget, mel-lőzést. Bocsásd meg türelmetlenségünket Veled, embertársainkkal, önmagunkkal szemben, és adj a Tiédhez hasonló türelmes szívet. Amen.

Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Ma Parayao faluban vagyok. Nem első alkalom. A havi mise és beteglátogatások gyakran visznek oda. De ez ma egyedülálló alkalom: barrio-fiesta, azaz templombúcsú. Alighogy megpillantják a Volkswagenemet, a fúvós zenekar 12-es hangerővel rázendít, úgyhogy még az előző esti táncolásba belefáradt, mélyen alvó emberek is kirepülnek az ágyukból. Felharsan a kiáltás: ITT A PÁTER! Ahogy kiszállok az autóból, barátságosan köszöntenek a korán kelők, — engem, a Legio Mariae három női segítőjét és a két ministránst. Azután jönnek a hívők: függén a gyerekek, utánuk lassan a felnőttek. Egyeseknek még majd leragad a szemük, mások viszont már — vagy tegnap óta még mindig — be vannak csípve a Védőszent tiszteletére.

A templom körül ott állnak a kereskedők bódéi: enivaló, sör, limonádé, játékok és minden, ami szemnek-szájnak kedves. Sok idegen arcot látni a tömegben: rokonok, ismerősök, barátok messze földről és kíváncsiak a szomszéd falvakból. A védőszent tiszteletéről és a vérrokonság bebizonyításáról van szó. Az ilyen gesztusok többnyire súlyos hozzájárulást jelentenek a kápolna karbantartásához. A jótévő nevét azután bevésik a kápolna falába. Minél többet ad, annál nagyobbak a betűk.

A gyóntatás után kezdődik az ünnepi mise. Prédikációs témának a hitetlen Tamásról szóló evangéliumi szöveget választottam. És rájuk húzom a vizes lepedőt: „Tamás azért veszítette el a hitét Krisztusban, mert okosabbnak tartotta magát, mint a többi tíz apostol. Mikor aztán a többiek együtt imádkoztak, ő valahol másutt kóborolt. Éppen úgy csináljátok ti is, kedveseim! Alig jártok már a vasárnapi szentmisére. Mindig ugyanaz a buta megjegyzés: „Mit kapunk ezért a pátértől? Ad legalább valamit enni?” Közben lát benneteket az ember az utcán csavarogni, a kocsmában ülni, a kakasviadalon ész nélkül üvöltözni, de templomba nem jöttek. Hanem ha egy szektás prédikátor jelenik meg a faluban, hogy tévedéseket csepegtessen belétek, akkor úgy rohantok utána, mint a bolondok. És ha valami bolond éppenséggel azt állítja, hogy ő maga a legszentebb Szentháromság, akkor hozzá kúsztok, hogy meggyógyítson! Azért hát még egyszer: miért is veszítette el Szent Tamás a hitét...?!” „Mert lódörgött” — hangzik föl egy asszonyi hang a háttérből. Remélhetőleg az apjuk éppen mellette állt.

Szentmise után megkezdődik a keresztelés. Tömegfelvonulás. A nevek megjegyzése idegekre megy. Óriási multság zajkulisszával. Az ember alig hallja a szülők és a keresztelendők nevét. Mindenki a nyakára tódul, és izzad az örömtől. Színház belépőjegyek nélkül. A tolongástól mindig nagyobb lesz a kápolnában a hőség. A kicsik sírni kezdenek. A szertartás feleletei és imái egyszerűen elmerülnek a lármában. Mindennek ellenére úgy látszik, a jó Isten szereti őket — és én is. Ez után a pogány keresztény láрма után ebédre hívnak. Kinn ujjong a fiatalság a közös játéknál. Micsoda bolond ünnepl! És ilyen barrio-fiestából 60 darab van az egyházi év folyamán. Csak kibirja az ember.

P. Bellér Lajos SVD
Our Lady of the Purification Parish
Binmaley, Pangasinan 0715
Philippines

+

Én most leginkább olyanokkal foglalkozom, akikkel senki nem akar törődni. Szellemi fogyatékosok és derékba tört fiatalok, akik építkezésnél vagy autószerencsétlenség alkalmával szenvednek altesti bénulást egész életükre. Senki nem akarja befogadni őket, és ezek az alapján véve egészséges szervezetű fiatalok évekig szenvednek, míg a végén elevenen elrohadnak; igazán szánalomra méltók. De ha átsegíti valaki őket a halált okozó bajon, értékes kétkézi munkások, nincsenek a társadalom terhére. — Febr. 2-án több mint 1000 gyereket megvendégtünk, köztük 300 fogyatékos. Egyszerű falukról szedtük őket össze. — Én hiszem, hogy ha én itt bármilyen apostoli eredményt érek el, azt az otthoniak buzgó imája okozza. (A Testvér ez évben ünnepelte 50 éves jubileumát a Jézustársaságban és 70 éves születésnapját. Gratulálunk! Munkájáról részletes beszámolót közöltünk 45. számunkban. Szerk.)

Gömöri Pál SJ
Lutsao, Chiayi Hsien
Taiwan 611, R. O. C.

+

A jövőt illetően nem vagyunk rosszabb helyzetben, mint a világ többi népe. Az Egyház jogi helyzete kifogástalan. A kormányzat tiszteletben tart minden vallásos meggyőződést. Az általános jólét, az agrár, ipari és kereskedelmi élet zajlása viszont nem nagy előmozdítója a vallásos életnek. Inkább a hitközöny és anyagelvűség melegegya. Az Egyház küszködik vele mindenféle akciókkal. Az ifjúság jól belekapcsolódik. A formózai fiatalság jó, ami a külföldieknek is feltűnik. Minden jó akcióra kapható, áldozatok árán is. Egyházmegyénkben ezen a nyáron (1980) 500-nál több elemista vett részt két hetes hitoktatási kurzuson. Mindenütt tolaodtak a nem keresztény gyerekek is. — Valahol egy tanítónő hallott egy nagy ínségben élő benuit családapáról. Elmondta diákjainak. „Mit tudnátok tenni értük?” „Tudunk.” Tüstént gyűjtést rendeztek, zsebpénzükből azonnal összeadtak annyit, ami elég volt 15 kiló rizs és 6 liter főzőolaj be-

vásárlására. Már az éjszakába nyúlt az idő, amikor sietve kézbesítették adományukat. „Nem szabad éhezniük.” Ezek a diáklányok nem is voltak keresztények . . .

A hívőszereget szétzóródása a modern „vándorlásokkal” összefüggésben erősen folytatódik. Gondozásuk nagy gond és sok munka, jó és kevésbé jó tapasztalatokkal. Pl. nemrég látogatott meg egy fiatal menyecske, volt hívem, hét lányával: Fides, Spes, Mária, Lucia, Gabriella, Rafaéla, Michaéla — szinte az egész mennyei udvart beszervezte a családba. És még várnak egy kis Józsikát is. Valami édes kis banda. Sohasem láttak, de a nyakamba borulnának és ölembé ülnének egy kis puszival, ha én kezdeném. Annyi jót hallottak mamájuktól a páterről. Isten megáldotta őket. Búcsúzóskor 2000 taiwani dollárt adtak kórházunk szegény betegei számára. — Hasonló eset Yi-chuban. Egyedül ment el, visszajött ötödmagával. Mind talpraesett híve Urunknak. Az a teljesen elnéptelenedett hitközség újra felvirágozott. Az idén missziót kértek, és jól sikerült. A nagyheti szertartásokat sok év óta ismét tömegesen megülhették. Bémálásra hívták meg püspökünket, aki őszintén boldog volt.

P. Koch István SJ
166/A Kai Yuan Rd.
Potzu, Chiayi Hsien
Taiwan 613, R. O. C.

+

A kínai-magyar szótár munkája szépen halad. Az egyik lektor Chia-jen Kecskés, egy Chicagóban élő kínai hölgy, egy magyarnak özvegye. Tíz évig élt Budapesten, és ott végzett egyetemet. Ő nézi át a fordítást, összehasonlítva a kínai szöveget a magyarral. Dr. Zsoldos Imre SVD, a taiwani Fujen katolikus egyetem tanára is átnézi a szöveget. Megjegyzéseiket figyelembe véve, kijavítom a szótár szövegét, és ezt küldöm átnézésre a Magyar Tudományos Akadémia lektorának. Az ő megjegyzéseit figyelembe véve újra kijavítom a szótárt, és most már a végleges szöveget küldöm el a kiadónak, amelyen már nem lehet változtatni. Ez egymaga 120 légiposta-küldeményt jelent! Kérjék a repülőgépek őrangyalait, hogy őrizzék a kéziratokat.

Azonkívül lassankint előkészítem a magyar—kínai szótár anyagát. Ez volt P. Zsámár álma kb. 30 évvel ezelőtt. Egyelőre egyszerű feladat. Minden reggel, amikor otthon vagyok, kiszedek 60 kifejezést. A kis papírlapra ráírom a magyar szót, hátlapjára az olvasást, a tónust és a kínai írásjelet. Amikor 30 000 kifejezés kezemből lesz, átnézem az egészet, és kipótolom a hiányzó kifejezéseket. Természetesen ez a szótár nem lesz olyan nagy, mint pl. Országban angol—magyar szótára, de hasznos középszótár lesz, és később majd kibővíthetik. Ha kész lesz, az Akadémiai Kiadó ezt is kiadja. Imádkozzunk kedves Olvasóink ezért a másik nagy magyar műért. Ha a jó Isten segít bennünket, ezzel megelőzzük a többi európai nemzetet, mert ők még nem gondolnak ennek elkészítésére. Ha mind a két szótár az olvasók kezében lesz, nagy szolgálatot tettünk a kínai és magyar kultúra közeledésére.

Közben ismét plébános lettem. Kb. két év múlva, remélem, mind a két szótárt befejezhetem, és akkor életem utolsó éveit (ha még lesz néhány) teljesen az evangelizációra fordíthatom. Várom már azt a boldog időt!

P. Vajda Tibor SJ
(ugyanott, mint Fr. Gömöri)

+

Eppen azokban a napokban, amikor a missziós küldemény megérkezett, kerestem, hogy honnan kaparjak elő egy kis pénzt, hogy egy nagyon szegény fiúnak segítsek tanulmányai végzéséhez. Szegény családból származik Jounan, sok gyerek van otthon. Be kell járnia a szomszédos kis városba az iskolába. (Kb. 17—18 éves.) Tegnapelőtt tettünk neki egy jó biciklit, 65 egyiptomi pfund, azaz kb. 1300 schilling. Nagyon boldog volt a fiú.

Az idén új a beosztásom. Nem megyek többet a délelőtti orvosi-ápolási szolgálatba a többiekkel, mert egy másik nővért helyettesítek az iskolában. Ingyenes elemi iskola,

egy egyiptomi szervezet tulajdona. Mi itt alkalmazottak vagyunk, és segíteni kell az iskola vezetésében, támogatni a gyenge egyiptomi tanulókat. A gyerekek nagyon szégyenek. Ami az idén különösen megkap: hogy olyan rosszul tápláltak, gyöngék, vitaminhiányban szenvednek. 300 gyerek van az iskolában. Akartam egy akciót csinálni, hogy naponta tízórait adjunk nekik, de lehetetlen. Most próbálók a Caritastól tejpört kapni, és azt naponta kiosztani. Itt is nagyon érezhető az infláció. Nagyon-nagyon magasba ugrottak az árak, ami nem segít a szegények életében.

Prohászka Ilona rscj
Religieuses du Sacré Coeur
Beni Ebeid (Minia), Egyiptom

+

Sok köszönet levelükért és a csekkért is. Igazán nagyon meg voltam lepve, és örülök a missziós munkámra érkezett segítségnek. A pénz egy részét arra fogom felhasználni, hogy ennivalót vegyek egy beteg asszonynak, aki nem tud járni. Már két éve óta betegen fekszik. Háromszor vittem be a kórházba, de néhány nap múlva hazaküldik. Gyakran azt gondolom, hogy az a véleményük: ez nem tud fizetni, jobb, hogy otthon haljon meg. Egy asszony főz neki mindennap valamit, különben semmi jövedelme. Sok embert ment meg a szenvedésével, mert mindig olyan türelmes. Valahányszor megkérdem, hogy van, azt mondja: „kicsit jobban.”

Itt Copiapóban nagyszabásúan üljük meg a Szűzanya ünnepét febr. 2-án. 200 évvel ezelőtt egy bányász egy kis Mária-szobrot talált, amely azután lassanként nagyon ismert lett. Sokfelől jöttek az emberek, és lába elé hordták szenvedéseiket. Gyakran megígérik egyesek, hogy néhány évig az ünnepen táncolni fognak a tiszteletére, ha meghallgatja imájukat. Sokan beszélnek nekem csodákról, amelyekben általa részesültek. Nagyon szép, amikor a szobrot keresztülviszik az utcákon, és a sok táncoló csoport előtte meg utána megy. Megragadó, hogyan tudnak az emberek órák hosszat kint tartani táncolni a sivatagi hőségben a drága Szűzanya tiszteletére. Egyik csoportban volt egy kisgyerek, akinek síp helyett egy csücskös üveg volt a szájában, és úgy táncolt a nagyobbak után. Sokszor azt kívánja az ember, bárcsak mindig fényképezőgép lenne kéznél, akkor sok szép felvételt lehetne csinálni. — Nov. 8-ától kezdődik az átlatosság a Szűzanya tiszteletére, olyanformán, mint Európában május folyamán, és dec. 8-án végződik a hónap a Szeplőtelen Fogantatás ünnepével. A paphiány igen nagy. Püspökünknek csak 18 papja van az egész egyházmegye részére.

El Salvadorban két nővérünket agyonlőtték. Az egyik 7 évig dolgozott Chilében. Santiago székesegyházában a chilei egyház szentmisét mondott érte. 60 pap állt az oltárnál, és a dóm tele volt. Éreztük, hogy az Egyház Krisztus teste, amelyben ő jelen van: ha egy rész szenved, szenved az egész test.

Itt Chilében ebben az évben (1980) ünnepeltük a XI. eukarisztikus kongresszust. Az emberek kitárták szívüket az édes Jézusnak, és igen megható volt, milyen sokan kerültek ezzel közelebb a jó Istenhez. Olyan férfiak is részt vettek, akik különben sosem mutatkoznak a templomban.

Én jól vagyok, nagyon sok a munkám, de igen boldog vagyok, hogy életemet megoszthatom itt a szegényekkel. (A nővér osztrák, Marosi atya biztatására ment a miszióba. Vö. 25. számunkat! Szerk.)

Sr. Elfriede-Marie de Jésus
Casilla 385
Copiapo, Chile

+

Ranchiban a nyáron olyan nagy volt az ivóvízhiány, hogy a falvakból teherautókon szállították a szomjas népnek a vizet, és pénzért adták el, de még veszekedtek is érte. Ilyesmit nem hallanak ugye nyugaton? Nem is gondolják az emberek, mennyi bő-

ségben részesülnek, amikor a csapból folyik a víz... Az encephalitis, amit a szűnyogok terjesztenek, az idén is mutatja magát. A kolera, a vérhas, malária, tifusz monszon idején mutatkoznak. Rengeteg munkája van az ápoló k. rendtársaimnak. Hála Isten, mindig bírjuk, és egész vídáman. Minden napnak megvannak a maga bajai, de az örömei is. Attól függ, ki hogyan viseli a keresztet.

Az esős évszakban öt hónapra megszűnik a közlekedés. Az országútig terjedő 12 km-es út két és fél óras gyaloglást igényel, és 3 folyó vágja el. Nem túlságosan szélesek, de veszélyesek. Kis diákjaink nem tudják őket átúszni, így sokszor elmarad az iskola. Hogyha ezeken a folyókon hidakat építhetnének, akkor egész éven át lehetne közlekedés és szállítás. Egy régen kivándorolt magyar néni leveléből olvastam Kanadából, ahogy a kivándoroltak összefogtak, építették az utakat, hidakat stb. Akkor támadt ez a gondolatom. Így megkezdem a „koldulást”, az építést társadalmi munkában végző népünk. Az első adományt a hidakra Őnöktől kaptuk. Isten fizesse meg jószágukat!

Belga jezsuita plébánosunk egy szép tágas és egész modern templomot épített. Csodálatosan segített a nép munkával, nagy részük pénzzel is. Október elején mind a 18 falu népe lelkigyakorlatot végzett a katekisták és néhány lelkész irányításával. A szentelésen több mint 5000 ember volt jelen. 45 papunk koncelebrálta a szentmisét az érsekünkkel. Az indiai liturgia még szebbé tette az egész szertartást. Szentmise előtt virágot hintő, táncoló lányok processziója, utánuk a rizskalással feldíszített cserépvázákkal táncoló lányok csoportja. Jó énekkarunk igen kitért magáért. Rengeteg nővér jött más helyekről is, és 18 belga vendég, plébánosunk rokonai. Mi a lakásunk egyik helyén szalmán húzódtunk meg, de annyit örvendeztünk az egészen. Minden falu előjárója felajánlotta a falu népét a Mindenkor Segítő Szűz Anyának.

Mióta itt vagyunk, háromszor akartak ránk törni a rablók. Most febr. 13-án, amikor együtt voltunk és vacsoráztunk, 7 óra tájban bezárták a tanítóinkat és leányainkat egy szobába, és követelték rajtuk az ajtónk kulcsát. Nem adták oda nekik, de az egyik polcon megtalálták, és fölfegyverezve bejöttek. Elképzelhetik a meglepetésünket. Az egyik rám szegezte a revolvert: „Pénzt, vagy megölöm!” Nem tudom hogyan, de én még a szép indiai szokás szerint köszöntöttem is őket. Be akartak hatolni a hivatalomba. Hogy ez meg ne történjék, intettem az egyik nővérünknek, akinél volt valami 600 rúpia aprópénz, hogy adja nekik. Úgy felfalták azt a pénzt, mint az éhes kutyák. Közben az egyik le akarta rántani az egyik rendtársunk karóráját. A nővérke mondta: „Ne nyúljon hozzám, én majd lehúzó, és legyen csak a magáé.” A többi nővérke ügyesen a hátuk mögött levette a karóráját és a zsebébe rejtette. Én kértem a jó Szent Józsefet, segítsen. Közben jött egy ötletem: A hivatalom ajtaja előtt úgy tettem, mintha elaludtam volna. Ekkor a rablók elmentek. Az asztalon találtak még két ébresztőórát, azt is elvitték, és még néhány ruhadarabot. Azon az estén későn csendben gondolkodtunk az esetről. Még hála Istennek, hogy nem gyilkoltak meg bennünket, mint sok más helyen teszik. Azóta minden zajra felkelünk, és nem nagyon élvezhetünk nyugodt éjszakákat. Az eset után a plébánián volt a sor. Két hétig próbáltak betörni, de nem sikerült. Egy hét múlva alkalmazottaink a vásárban ráismertek az egyik rablóra. A rabló is felismerte őket, és mint a villám, elszaladt. Erről értesítettem a rendőrséget. Tesznek-e valamit vagy sem? Legtöbbször néhány hét után szabadon bocsátják őket, utána újra kezdik a gonoszságot, csak még jobban kitanítják egymást a börtönben. Nemcsak mi, de még a legszegényebb családok is ki vannak téve nekik. Pedig ezek nem szegény családokból származnak. Ilyesm nem történt húsz évvel ezelőtt. Most kiképzett modern rablókkel kell küzdeni. Mégis jön a szép Húsvét, és örvendezni akarunk léleekben.

Mother Theresia (Pushpa nővér)
Bardih, P. O. Amgaon, Via Gumla 835207
Dt. Ranchi-Bihar, India